

Sygn. akt II Ka 460/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia (del.) Paweł Mądry

Protokolant: p.o. sekr. sąd. Olga Wojtczuk

przy udziale prokuratora Agnieszki Gańko

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2022 r. sprawy

I. S.

oskarżonej o czyny z art. 586 ksh i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 19 kwietnia 2022 r. sygn. akt II K 685/19

I. uchyla wyrok w zakresie czynu z pkt 1 aktu oskarżenia i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego C. C. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżoną od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze określając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 460/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
6. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

6.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 19 kwietnia 2022r. w sprawie II K 685/19

6.2. *Podmiot wnoszący apelację*

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

6.3. *Granice zaskarżenia*

6.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
6.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

6.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

7. **Ustalenie faktów w związku z dowodami**

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

6.5. *Ustalenie faktów*

6.1.3. <i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	I. S.	stan zdrowia córki oskarżonej J. B.	kopia orzeczenia o niepełnosprawności	k. 549
6.1.4. <i>Fakty uznane za nieudowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----

6.6. *Ocena dowodów*

6.1.5. <i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

6.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</i>	
--	--

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
2.1.1.1	kopia orzeczenia o niepełnosprawności	- wiarygodność kopii dokumentu nie budzi wątpliwości, - stan zdrowia córki oskarżonej J. B. zapewne skutkuje zwiększonymi wydatkami po stronie jej rodziców, niemniej należy zauważyć, że oskarżona nie jest matką samotnie wychowującą córkę, zatem ta okoliczność nie ma znaczenia dla rozważań w zakresie finansowych możliwości oskarżonej do spłaty należności wynikających z wyroku skazującego.

8. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	zarzut obrazy przepisów prawa karnego procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, tj. przepisu art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, polegająca na jednostronnej, dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonanej z przekroczeniem przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów, przeprowadzonej tylko i wyłącznie na korzyść oskarżonej I. S., bez uwzględnienia okoliczności przemawiających na jej niekorzyść oraz dokonaniu oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny ze wskazaniami	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>wiedzy i doświadczenia życiowego, w konsekwencji czego Sąd uniewinnił oskarżoną I. S. od zarzucanego jej czynu z pkt I aktu oskarżenia, podczas gdy szczegółowa analiza zgromadzonych w toku postępowania dowodów, w szczególności opinia biegłego rewidenta, we wzajemnym ich powiązaniu z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, prowadzi do wniosku iż oskarżona I. S. dopuściła się zarzucanego jej w pkt I aktu oskarżenia czynu (zarzut apelacji prokuratora)</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- zdaniem prokuratora, szczegółowa analiza zgromadzonych dowodów, w tym opinii biegłego, prowadzi do wniosku, iż oskarżona dopuściła się czynu z pkt I aktu oskarżenia. Z uzasadnienia apelacji wynika, że głównym dowodem przemawiającym za winą oskarżonej jest opinia biegłego. Dodatkowo prokurator zakwestionował zasadność linii obrony oskarżonej twierdząc, że oskarżona nie powinna oczekiwać na uregulowanie zobowiązań przez dłużnika spółki (...), traktując problemy finansowe spółki za przejściowe w sytuacji, gdy utrata płynności spółki nastąpiła dużo wcześniej niż wskazano w zarzucie. Zdaniem prokuratora, oskarżona powinna mieć świadomość powstania warunków do złożenia wniosku o upadłość w sytuacji, gdy dłużnik spółki nie uregulował zobowiązań wobec spółki (...) i przeterminowania zobowiązań wobec wierzycieli tej spółki.</p>		

- odnosząc się do powyższych argumentów apelacji należy w pierwszej kolejności wskazać powody, dla których Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżoną od popełnienia czynu z pkt I aktu oskarżenia. Analiza odpowiedniej części uzasadnienia tabelarycznego nie prowadzi jednak do jasnego i jednoznacznego wniosku. Próżno szukać w uzasadnieniu wyroku wskazania podstawy prawnej wydania rozstrzygnięcia w zakresie tego czynu. Z jednej strony Sąd Rejonowy wskazuje na braki materiału dowodowego twierdząc, że „z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie można w sposób nie budzący wątpliwość wskazać na sprawstwo oskarżonej”. Następnie jednak Sąd odwołuje się do wyjaśnień oskarżonej dając wiarę tłumaczeniom oskarżonej, że oskarżona oczekiwała na spłacenie wierzytelności przysługujących spółce (...) od spółki (...). Sąd Rejonowy dał nadto wiarę tłumaczeniom oskarżonej, która na rozprawie twierdziła, że nie miała świadomości o długim czasie oczekiwania na rozstrzygnięcie spraw w sądzie cywilnym. Zdaniem Sądu Rejonowego, oskarżona czyniła starania w celu ratowania spółki zawierając kolejne zlecenia. Z tych powodów Sąd Rejonowy uznał, że po stronie oskarżonej „nie można doszukać się umyślności w działaniu zarówno w zamiarze bezpośrednim jak i ewentualnym”. Zdaniem Sądu Okręgowego, przywołanie argumentów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest pomocne w wykazaniu, że punktem wyjścia rozważań Sądu Rejonowego było stwierdzenie, że materiał dowodowy nie jest wystarczający do skazania

oskarżonej, a z zakończenia rozważań wynika, że czyn popełniony przez oskarżoną nie został popełniony umyślnie. Zgodzić się w tym miejscu należy z prokuratorem, że analiza dowodów dokonana w tym względzie przez Sąd Rejonowy nie spełnia dyrektyw zawartych w art. 7 kpk. Jak słusznie wskazał prokurator, kluczowym dowodem, który winien zostać należycie oceniony przez Sąd Rejonowy jest opinia biegłego rewidenta. Sąd Rejonowy omawiając wartość dowodową opinii stwierdził, że wprawdzie nie ma podstaw do kwestionowania wniosków opinii o powstaniu przesłanek do zgłoszenia upadłości spółki, to jednak brak należycie zabezpieczonej dokumentacji rachunkowej spółki miał wpływ na ustalenia biegłego, gdyż biegły nie dysponował dokumentami potwierdzającymi składniki majątkowe spółki i jej miesięczne zobowiązania. Zaprezentowana analiza treści opinii podstawowej i uzupełniających budzi jednak wątpliwości co do rzetelności. Biegły w pisemnej opinii z dnia 28 lutego 2021r. kategorycznie wypowiedział się, że „konieczność ogłoszenia upadłości w myśl przepisów prawo upadłościowe wystąpiła w dniu 31 grudnia 2014r.” (k. 368). Biegły w zakresie tego wniosku nie czynił żadnych zastrzeżeń i w tej części opinia jest stanowcza i jednoznaczna. Także w kolejnych opiniach biegły nie zmienił zdania w tym względzie. Dla porządku należy przywołać wypowiedź biegłego z rozprawy: „potwierdzam, że na dzień 31 grudnia 2014r. zaszła konieczność ogłoszenia upadłości spółki (...) – zgłoszenie jej w terminie 14 dni” (k. 466). Wprawdzie biegły nie odpowiedział na wszystkie pytania stawiane zwłaszcza przez obronę,

lecz były to pytania odnoszące się do innych aspektów sprawy, zaś brak odpowiedzi biegłego nie podważał powyższego wniosku opinii. Sprzeczne z opinią jest stwierdzenie, iż biegły nie dysponował dokumentami potwierdzającymi składniki majątkowe spółki, gdyż z bilansów rocznych spółki wynikało, że spółka (...) nie dysponowała wartościowymi składnikami majątku (zgodne jest to z wyjaśnieniami oskarżonej: „spółka nie posiada żadnego majątku. Maszyny gwarantował nam D.” - k. 253v). Z tych powodów należy przyznać rację prokuratorowi, że w sprawie doszło do obrazy przepisu art. 7 kpk, zwłaszcza w zakresie oceny wartości dowodowej opinii przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy. Zdaniem Sądu Okręgowego, prawidłowa analiza treści opinii prowadzi do wniosku, iż spółka (...) z powodu utraty płynności finansowej i przewagi pasywów nad aktywami (nadwyżka zobowiązań nad majątkiem spółki wyniosła 170.485,48 zł w dniu 31 grudnia 2014r.) powinna poprzez działanie swojego prezesa zarządu złożyć wniosek o upadłość już po dniu 31 grudnia 2014r.

- odnosząc się natomiast do rozważań Sądu Rejonowego o braku umyślności zaniechania oskarżonej należy za prokuratorem stwierdzić, że oskarżona prowadząc działalność gospodarczą indywidualną, a później w formie spółki handlowej, miała dostateczne doświadczenie i wiedzę, aby właściwie interpretować dokumenty finansowe spółki oraz rozumiała konsekwencje zaprzestania spłacania zobowiązań spółki. Nie sposób też tłumaczyć zaniechania oskarżonej tym, że I. S. oczekiwała na zapłatę przez spółkę (...) należności z faktur

wystawionych przez W., gdyż rację ma prokurator, że w momencie upływu terminu płatności tych należności oskarżona wiedziała, że ich wyegzekwowanie od spółki (...) będzie wymagało czasu, a przede wszystkim wygrania sprawy cywilnej. Tymczasem przepisy regulujące kwestie upadłościowe wskazują konkretne przesłanki obligujące do złożenia wniosku o upadłość (art. 10 i 11 Prawa upadłościowego). Analiza tych przepisów nie pozostawia wątpliwości, że bez znaczenia dla powstania obowiązku zgłoszenia upadłości pozostaje przekonanie osoby zobowiązanej do takiego zgłoszenia o tym, że w przyszłości sytuacja spółki poprawi się, ewentualnie że spółce przysługują roszczenia względem innego podmiotu. Warto zwrócić uwagę na zapis art. 11 ust. 2 w brzmieniu do 31 grudnia 2015r., z którego wynika, że niewypłacalność dłużnika istnieje nawet mimo bieżącego wywiązywania się z zobowiązań. Oskarżona wprawdzie miała podstawy oczekiwać, że należności z faktur wystawionych wobec spółki (...) powinny zostać zapłacone przez tę spółkę, lecz powinna także uwzględnić to, że odzyskanie tych pieniędzy będzie niemożliwe lub utrudnione z uwagi na stanowisko spółki (...), która konsekwentnie odmawiała zapłaty tych należności. Z tych powodów nie powinna uzależniać złożenia wniosku o upadłość spółki od zdarzenia przyszłego i niepewnego, lecz opierając się na bilansie spółki podjąć decyzję zgodną z przepisami Prawa upadłościowego.

- na zakończenie rozważań należy odnieść się także do kwestii możliwości przypisania oskarżonej czynu z art. 586 ksh w sytuacji,

gdy podstawa do złożenia wniosku zaistniała już z dniem 31 grudnia 2014r., zaś z zarzuczonego jej czynu wynika, że do tego czynu miało dojść w okresie od 29 czerwca 2017r. do 05 czerwca 2019r. Sąd Rejonowy odnosząc się do tego zagadnienia stwierdził, że „brak było podstaw w ramach dyspozycji art. 399 § 1 kpk do zmiany daty popełnienia czynu (...) tak aby uwzględnić rok 2014”, a niezależnie od tego byłoby to wyjście poza granice oskarżenia. Zdaniem Sądu Okręgowego, przepis art. 399 § 1 kpk nie dotyczy powyższego wypadku, zatem zbędne jest rozważanie, czy na podstawie tego przepisu możliwe byłoby przypisanie oskarżonej popełnienia czynu z art. 586 ksh ze wskazaniem wcześniejszego czasu działania. Natomiast odnosząc się do argumentu o przekroczeniu granic aktu oskarżenia należy za prokuratorem powtórzyć, iż przestępstwo z art. 586 ksh należy do kategorii przestępstw trwałych, które rozpoczyna swój bieg pierwszego dnia po upływie dwutygodniowego terminu (art. 21 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe w brzmieniu do 31 grudnia 2015r.) od powstania warunków uzasadniających ogłoszenie upadłości, a kończy się z chwilą złożenia przez zobowiązanego wniosku o ogłoszenie upadłości. Z tych względów oskarżona powinna po upływie 14 dni liczonych od 31 grudnia 2014 r. złożyć wniosek o upadłość, zaś stan zobowiązujący oskarżoną trwał nadal, także w 2016 roku. Z natury prawnej tego rodzaju przestępstwa wynika zatem, że może zostać ono popełnione raz, a początek przestępnego zaniechania rozpoczyna się po bezskutecznym upływie terminu z art. 21 ust. 1 Prawa upadłościowego. Błędny jest zatem pogląd prawny, iż nie

<p>jest możliwe przypisanie oskarżonej popełnienia czynu z art. 586 ksh jedynie z tego powodu, że czas popełnienia tego czynu nie został precyzyjnie określony w zarzucie aktu oskarżenia. W ocenie Sądu Okręgowego, możliwe jest przyjęcie wcześniejszej, prawidłowej daty, w której oskarżona mimo obowiązku nie złożyła wniosku o ogłoszenie upadłości spółki bez przekraczania granic aktu oskarżenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wniosek apelacji zasługuje na uwzględnienie, gdyż zgromadzony materiał dowodowy stanowi podstawę do skazania oskarżonej za czyn z pkt I aktu oskarżenia, lecz z uwagi na treść art. 454 § 1 kpk istnieje zakaz wydania wyroku reformatoryjnego przez sąd odwoławczy</p>		
<p>3.2.</p>	<p>I. zarzut naruszenia przepisów postępowania mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny:</p> <p>a) wyjaśnień oskarżonej, polegającej na uznaniu wyjaśnień oskarżonej za wiarygodne jedynie w części, podczas gdy były one zbieżne z pozostałym, zebrany w sprawie materiałem dowodowym,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

a oskarżona w żadnym momencie postępowania nie dała podstaw do uznania jego wyjaśnień za niewiarygodne choćby w części,

b) zeznań świadka P. B., polegającej na uznaniu, iż oskarżona ze środków spółki (...) spółka z o.o. realizowała budowę domu jednorodzinnego, podczas gdy z zeznań świadka wynika, iż oskarżona i świadek posiadają rozdzielność majątkową, świadek pobierał pożyczki na budowę ww. domu jednorodzinnego, a nadto do dzisiaj nie jest on w pełni wykonany. Ponadto Sąd nie wziął pod uwagę tego, że oskarżona nigdy nie była właścicielem przedmiotowego domu, a jego budowa rozpoczęła się jeszcze zanim zawarła ze świadkiem związek małżeński,

c) zeznań świadka Z. S., polegającej na przyjęciu, iż świadek ten prezentował wersję zdarzeń wskazywaną przez oskarżoną i jako jej ojciec próbował usprawiedliwić jej zachowanie oraz sposób prowadzenia spraw spółki, podczas gdy jego zeznania pokrywały się z wyjaśnieniami oskarżonej oraz zebranych w sprawie materiałem dowodowym,

d) zeznań świadka A. K. (1), polegającej na nadaniu waloru wiarygodności zeznaniom ww. świadka, podczas gdy wskazane zeznania nie zostały przez Sąd w żaden sposób zweryfikowane, a oskarżona pozostaje z ww. świadkiem w konflikcie,

e) zeznań pokrzywdzonego C. C., polegającej na nadaniu waloru wiarygodności jego zeznaniom, podczas gdy złożone przez pokrzywdzonego zeznania nie

korespondują z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym,

f) opinii biegłego G. S., polegającej na oparciu m. in. na ww. opinii biegłego wyroku skazującego w stosunku do oskarżonej, podczas gdy przy wydawaniu ustnej opinii uzupełniającej na rozprawie w dniu 19 października 2021 roku wskazał on, iż spółka (...) sp. z o.o. nie posiadała żadnych nieruchomości,

2. w konsekwencji ww. zarzutu, na podstawie art. 427 §2 kpk w zw. z art. 438 pkt 3 kpk podniesiono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez:

a) błędne przyjęcie, iż spółka (...) sp. z o.o. posiadała majątek, który można usunąć, ukryć, zbyć bądź pozornie obciążyć, podczas gdy - co wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego - ww. spółka nie posiadała żadnego majątku,

b) błędne przyjęcie, iż oskarżona dobrowolnie nie uiściła na rzecz pokrzywdzonego należności, podczas gdy oskarżona nie miała takiej możliwości i wszelkimi sposobami próbowała wykonać zobowiązanie,

c) błędne przyjęcie, iż oskarżonej można przypisać chociażby ewentualny zamiar popełnienia przestępstwa niezaspokojenia roszczeń wierzyciela stypizowanego w art. 300 § 1 i 2 kk, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, wynikają okoliczności odmienne, a to, iż klauzula wykonalności na wyrok z dnia 29 czerwca 2017 roku (sygn. akt: IV P 7/15) została nadana dnia 15 stycznia 2018 roku, a środki z rachunku bankowego W.

	<p>sp. z o.o. wypłacane były na przełomie kwietnia i maja 2017 roku,</p> <p>d) błędne przyjęcie, iż oskarżoną można zobowiązać na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk do uregulowania w terminie 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia zobowiązania wynikającego z wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń z dnia 29 czerwca 2017 roku (sygn. akt: IV P 7/15), podczas gdy zgodnie z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, ww. tytuł wykonawczy został wydany przeciwko spółce (...) sp. z o.o., a nie przeciwko oskarżonej</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- obrońca w swej apelacji zakwestionował ocenę wskazanych przez siebie dowodów, dokonaną przez Sąd Rejonowy, uznając, że w sprawie doszło do naruszenia przepisu art. 7 kpk. Zdaniem obrońcy, wyjaśnienia oskarżonej zasługiwały w całości na walor wiarygodności, w sytuacji gdy Sąd I instancji uznał te wyjaśnienia za wiarygodne w części. Analiza odpowiedniego fragmentu uzasadnienia wyroku prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej w części dotyczącej jej twierdzeń o braku możliwości finansowych do zapłacenia należności na rzecz C. C.. W tym aspekcie Sąd Rejonowy odwołał się do analizy „przebiegu działalności spółki po dacie wydania tytułu wykonawczego”. Tymczasem z uzasadnienia apelacji wynika, że ocena tych wyjaśnień nie była prawidłowa, gdyż spółka nie posiadała żadnego majątku na</p>		

spłatę należności przysługujących pokrzywdzonemu. Teza obrońcy, a tym samym tłumaczenia oskarżonej, jest w oczywisty sposób sprzeczna z materiałem dowodowym. Z zestawienia transakcji bankowych przeprowadzonych na rachunku firmowym wynika, że oskarżona wypłacała całą gotówkę znajdującą się na rachunku bankowym spółki, a zatem wyprowadzała majątek spółki, który mógłby zostać zajęty przez komornika. Jak trafnie wskazał biegły rewident w swej uzupełniającej opinii, działanie polegające na podjęciu pieniędzy z rachunku spółki nie było sprzeczne z przepisami prawa i rachunkowości o ile pieniądze te zostaną następnie przeznaczone na działalność spółki, zaś w księgowości zostanie odnotowana każda taka transakcja. W przedmiotowej sprawie wypłaty gotówki ze spółki nie były księgowane, zatem obecnie nie jest możliwe dokonanie ustalenia o tym, że oskarżona podjętymi środkami pieniężnymi regulowała należności w imieniu spółki. Z tych powodów, jej twierdzenia w tym zakresie są gołosłowne i nieweryfikowalne, w zatem niewiarygodne. Gdyby środki te przeznaczone zostały na cele spółki nie było przecież żadnych przeszkód do tego, aby następnie odpowiednio zaksięgować te transakcje.

- zarzuty obrońcy co do sposobu oceny wiarygodności zeznań P. B. nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wprawdzie Sąd Rejonowy dokonując oceny tych zeznań wskazał, że nie daje wiary świadkowi, iż jedynie z własnych oszczędności zrealizował budowę domu, w którym obecnie zamieszkuje oskarżona, zaś takim wnioskom sprzeciwił się obrońca wskazując liczne argumenty, to

jednak należy wskazać, że brak jest ustalenia Sądu Rejonowego o tym, że środki wyprowadzone przez oskarżoną ze spółki zostały przeznaczone w całości na budowę domu. Ustalenia Sądu Rejonowego dotyczą wyłącznie tego, że oskarżona działając w celu uniemożliwienia komornikowi zajęcia środków finansowych spółki wypłacała gotówkę z rachunku firmowego (str. 3 uzasadnienia). Bez znaczenia dla bytu czynu z art. 300 kk jest ustalenie na jaki cel dłużnik przeznaczył majątek podlegający zajęciu, ważny jest natomiast zamiar towarzyszący temu działaniu. W tej sprawie w dniu 02 września 2015r. spółka (...) została pozwana przez C. C., zaś w dniu 29 czerwca 2017r. zapadł w sprawie nieprawomocny wyrok niekorzystny dla spółki. Działania oskarżonej podjęte zatem tuż przed wydaniem wyroku wskazują, że oskarżona wypłacając całą bieżącą gotówkę znajdującą się na rachunku firmowym działała w celu udaremnienia wykonania przyszłego wyroku. Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, „przedmiotem przestępnych zabiegów dłużnika może być zarówno orzeczenie już zapadłe, jak i orzeczenie, które ma dopiero zapaść” (np.: SN w wyroku z dnia 17 listopada 2011r. w sprawie V KK 226/11, Lex nr 1124789).

- w odniesieniu do zeznań świadka Z. S. Sąd Rejonowy uznał, że nie zasługują one na walor wiarygodności, gdyż świadek prezentował wersję zdarzenia wskazywaną przez oskarżoną. Z tym nie zgodził się obrońca twierdząc, że zeznania świadka pokrywają się z wyjaśnieniami oskarżonej i materiałem dowodowym. Obrońca w uzasadnieniu apelacji stwierdził, że z zeznań świadka wynika,

że oskarżona pożyczala od niego pieniądze na funkcjonowanie spółki, zatem „nie było możliwości, ażeby oskarżona w jakikolwiek sposób usuwała, ukrywała lub zbywała składniki majątku spółki. Takich składników po prostu nie było”. W sposób oczywisty argumenty obrońcy sprzeczne są z materiałem dowodowym sprawy, w szczególności z wyciągiem bankowym spółki (k. 441-443), zatem zarzut niewłaściwej oceny zeznań tego świadka jest chybiony.

- zupełnie niezrozumiałe są argumenty obrony dotyczące oceny wiarygodności zeznań A. K. (2). Według obrońcy, „świadek A. K. (2) zeznała, iż problemy z regulowaniem należności przez spółkę (...) sp. z o.o. miał miejsce już od 2015 roku, podczas gdy zeznania te nie polegają na prawdzie”. Sformułowanie obrońcy o fałszywości stanowiska świadka zdumiewa w świetle opinii biegłego rewidenta i jego oceny stanu finansów spółki na koniec 2014r. Z tych powodów Sąd Okręgowy uznał zarzut obrońcy za bezpodstawny.

- zaskakuje także kolejna teza obrońcy o tym, że zeznania C. C. nie „korespondują z zebrany w sprawie materiałem dowodowym”, zwłaszcza w sytuacji, gdy obrońca nie przedstawił żadnego uzasadnienia dla tak postawionego zarzutu. Wobec braku uzasadnienia zarzutu Sąd Okręgowy uznał go za bezpodstawny w całości dzieląc ocenę wiarygodności tego świadka dokonaną przez Sąd Rejonowy.

- bezzasadny jest także zarzut dotyczący oceny dowodu w postaci opinii biegłego rewidenta. Zdaniem obrońcy, błędne było oparcie wyroku skazującego na opinii biegłego,

ponieważ biegły na rozprawie wskazał, że spółka (...) nie posiadała żadnych nieruchomości. Oceniając ten zarzut należy na wstępie stwierdzić, że kwestia posiadania przez spółkę nieruchomości nie ma w tej sprawie znaczenia dla rozważań dotyczących sprawstwa oskarżonej w zakresie czynu z pkt II wyroku. Sąd Rejonowy skazując I. S. za czyn z art. 300 kk nie odnosił się do treści opinii biegłego rewidenta, a tym bardziej do kwestii posiadania nieruchomości przez spółkę, lecz uznał, że oskarżona kierując spółką miała realną możliwość spłacenia wierzytelności przysługującej pokrzywdzonemu, czego dowodem był fakt wpływania środków finansowych na rachunek bankowy spółki. Sąd Okręgowy podziela te wnioski, zatem bezzasadne są twierdzenia obrońcy, że oskarżona nie miała żadnych możliwości uregulowania należności wobec pokrzywdzonego.

- z tych powodów w sprawie nie doszło do błędu w ustaleniach faktycznych wskazywanego przez obrońcę w apelacji. Spółka miała majątek, który mógł zostać przekazany na spłatę zobowiązań wobec C. C., zaś oskarżona mając taką możliwość wyprowadzała środki pieniężne ze spółki działając w ten sposób w celu udaremnienia zaspokojenia wierzyciela spółki.

- ostatnią kwestią wymagającą omówienia jest zarzut obrońcy, iż błędny jest pogląd Sądu Rejonowego o możliwości zobowiązania oskarżonej do uregulowania zobowiązania wynikającego z wyroku wydanego w sprawie IV P 7/15. Obrońca podnosząc ten zarzut wskazał na błąd w ustaleniach faktycznych, a zatem poza zakresem zaskarżenia pozostaje kwestia

<p>prawnej możliwość wydania takiego rozstrzygnięcia. Odnosząc się zatem do postulowanego przez obrońcę zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych należy stwierdzić, że oskarżona działała w tej sprawie jako prezes zarządu spółki i w związku z tą działalnością popełniła przestępstwo na szkodę pokrzywdzonego, zatem istnieje związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem oskarżonej a stanem niezaspokojenia wierzytelności przysługującej C. C. wobec spółki. Z tych względów zarzut obrońcy jest bezzasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej w pkt II aktu oskarżenia czynu, - obciążenie kosztami postępowania Skarbu Państwa. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>zarzuty obrońcy okazały się w całości bezzasadne, zatem nie było podstaw do zmiany wyroku w sposób postulowany przez obrońcę</p>		
<p>3.3.</p>	<p>ewentualnie, na wypadek nieuwzględnienia przez Sąd ww. zarzutów, w drodze ostrożności procesowej, podniesiono zarzut rażącej niewspółmierności kary, orzeczonej wobec oskarżonej, poprzez pominięcie zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary, oraz brak uwzględnienia w dostatecznym stopniu właściwości i warunków</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	osobistych oskarżonej, jak również możliwości finansowych oskarżonej, podczas gdy oskarżona jest osobą uprzednio nie karaną, żyjącą do tej pory w sposób wzorowy.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- wprawdzie rację ma obrońcy wskazując w uzasadnieniu zarzutu, iż w stosunku do oskarżonej spełnione są warunki umożliwiające warunkowe umorzenie wobec niej postępowania karnego w postaci wcześniejszej niekaralności oraz ustawowego zagrożenia czynów z art. 300 kk, jednakże Sąd Okręgowy nie zgadza się z obrońcą, że wina i społeczna szkodliwość tego czynu są nieznaczne. Choć oskarżona, jak deklaruje obrońca, prowadzi ustabilizowany tryb życia i nie zamierza powrotu na drogę przestępstwa, to jednak swym zachowaniem opisanym w wyroku doprowadziła do stanu, w którym C. C. mimo prawomocnego wyroku, od lat bezskutecznie domaga się od spółki zapłaty kwoty pieniężnej stanowiącej m. in. zadośćuczynienie za krzywdę jakiej doznał wskutek wypadku, świadcząc pracę na rzecz spółki. Jest to zdaniem Sądu Okręgowego okoliczność wpływająca na wysoki stopień winy i szkodliwości społecznej czynu.</p> <p>- Sąd Okręgowy nie ma także wątpliwości, wbrew twierdzeniom obrońcy, co do możliwości wykonania przez oskarżoną obowiązku nałożonego wyrokiem. Wprawdzie oskarżona wychowuje córkę, wobec której wydano orzeczenie o niepełnosprawności, to jednak wskutek wydania wyroku w sprawie X GC 232/17 oskarżona</p>		

<p>będzie miała środki finansowe na zapłatę w imieniu spółki (...) zobowiązań wobec C. C.. Natomiast kwoty zasądzone od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych nie są wygórowane i mogą zostać zapłacone przez oskarżoną w całości bez wywołania zbyt uciążliwych skutków dla siebie i rodziny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>z ostrożności procesowej, na wypadek gdyby Sąd uznał winę oskarżonej, wniesiono o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 66 kk warunkowe umorzenie postępowania, - nie orzekanie w stosunku do oskarżonej, na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk, zobowiązania do wykonania w terminie 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia, zobowiązania wynikającego z wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń z dnia 29 czerwca 2017 roku (sygn. akt: IV P 7/15), - zwolnienie oskarżonej od ponoszenia kosztów postępowania w całości. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>bezzasadność zarzutów apelacji skutkowałą brakiem podstaw do zmiany wyroku zgodnie z wnioskami apelacji</p>		

<p>9. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>10. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>6.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>rozstrzygnięcie o winie, karze i środku probacyjnym w zakresie czynu z pkt II wyroku</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>zarzuty apelacji obrońcy w zakresie tych rozstrzygnięć okazały się w całości bezzasadne, zatem nie było podstaw, także tych uwzględnianych przez sąd odwoławczy z urzędu, do uwzględnienia wniosków apelacji obrońcy</p>	
<p>6.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

6.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
6.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
w sprawie zachodzi podstawa do uchylenia wyroku, gdyż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, oceniony z zachowaniem dyrektyw określonych w art. 7 kpk, wskazuje na winę oskarżonej w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia. Z uwagi na treść przepisu art. 454 § 1 kpk, Sąd Okręgowy		

nie mógł skazać oskarżonej w postępowaniu odwoławczym, zatem niezbędne było uchylenie w tym zakresie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania	
6.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
Sąd Rejonowy, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, przeprowadzi postępowanie dowodowe w części, przykładając należną uwagę do dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie zamiaru oskarżonej popełnienia przestępstwa z art. 586 ksh zgodnie z zaprezentowanymi wyżej rozważaniami. Sąd ograniczy postępowanie dowodowe ujawniając protokoły przesłuchania świadków, których zeznania nie mają bezpośredniego związku z czynem z pkt I aktu oskarżenia, a następnie dostosuje opis czynu do dokonanych ustaleń faktycznych.	
6.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
11. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	- apelacja obrońcy oskarżonej w zakresie czynu z pkt II aktu oskarżenia okazała się w całości niezasadna, zatem oskarżona w tym zakresie ponosi koszty procesu w całości, zgodnie z art. 636 § 1 kpk. Z tego powodu Sąd

	Okręgowy uwzględnił wniosek i zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym. Zasądzona kwota została określona na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.
IV	- mając na uwadze sytuację majątkową i osobistą oskarżonej, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 kpk postanowił zwolnić oskarżoną od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w części odnoszącej się do czynu z pkt II wyroku.

12. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia co do skazania za czyn z pkt II aktu oskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uniewinnienie w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana